

Léto na zámku

Každý konec je začátek
něčeho nového...

Jennifer Bohnet

Léto
na
zámku

Copyright © Jennifer Bohnet 2021.

First published worldwide in English by Boldwood Books Ltd.

Translation rights arranged through Plima d.o.o. and The Agency srl di Vicki Satlow.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Žlábková, 2026

Cover © Lexie Sims, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7373-2 (pdf)

Jennifer Bohnet

Léto *na* Zámku

přeložila Jana Žlábková

Tento román je s láskou věnovaný Biance.

„Jak je to všechno zašmodrchané!
Ten uzel rozmotá jen čas – já ne.“

VEČER TŘÍKRÁLOVÝ, SHAKESPEARE

Prolog

PŘED DESETI LETY

„Zemřít, spát, možná snít.“

HAMLET, SHAKESPEARE

*Notářská kancelář ve městě Carhaix-Plouguer,
region Bretaň, Francie*

Notářská kancelář, do níž vešli Pixie Sampsonová a její manžel Frank, byla světlá a moderní, stejná jako v kancelářských komplexech na celém světě. Ale když se Pixie rozhlédla, uvědomila si, že si navzdory vybavení z jednadvacátého století uchovala typického ducha staré Francie. Možná to bylo spojením jemně krémových zdí a světle zeleného dřeva s galerií portrétů bývalých partnerů ve starobyklých pozlacených rámech, nebo jí ono nepopsatelné *je ne sais quoi* dodával honosný lustr visící ze stropu. Stála tam starožitná křesla umístěná před lakovaným, typicky francouzským pracovním stolem s oblými hranami zdobenými zlatem, na kterém stál přesně uprostřed lesklý notebook rovněž zlaté barvy.

Notář Jean-Yves Ropars s vážným výrazem potřásl rukou nejdřív Frankovi a potom Pixie, popřál jim *bonjour* a ukázal, kam se mají posadit. Poté vzal desky s listinami, které přinesl do místnosti, a položil je na stůl. Oba odmítli nabídnutou kávu a Jean-Yves otevřel desky a začal jim podrobně vysvětlovat, co podepisují. O tři čtvrtě

hodiny později, když Pixie pomalu ztrácela životní energii, jak se usilovně snažila pochopit, co jim Jean-Yves lámanou angličtinou vlastně sděluje, a přála si, aby požádali o přítomnost tlumočníka, dospělo všechno ke konci.

„A tento je poslední,“ řekl Jean-Yves a s úsměvem jim poslal po stole papír, který s povzdechem a úlevou podepsali.

Pixie si masírovala pravou ruku, aby ji tolik nebolela po namáhavém podepisování tolika právních dokumentů. Po patnáctém je přestala počítat.

Jean-Yves shromáždil všechny papíry, dal je do úhledného stohu, podíval se na oba a pak vstal a napřáhl ruku. „Gratuluju, monsieur a madame Sampsonovi, právě jste se stali hrdými majiteli *un petit château Français. Bonne chance.*“

ČÁST I

„Ze stejné látky jsme, z níž spřádají se sny.“

BOŮŘE, SHAKESPEARE

1

Byla středa, devět hodin ráno, nedlouho po pohřbu, a Pixie Sampsonová ležela v posteli, myšlenkami někde úplně jinde, a snažila se nabrat energii, aby dokázala vstát a čelit světu.

Od smrti jejího manžela Franka uplynuly tři týdny, které strávila v apatickém stavu, víc mrtvá než živá. Brali se před třiceti pěti lety a šok z Frankovy nehody znovu probudil všechny nejistoty, jež v životě prožívala, a přiměl ji snažit se přijmout nevyhnutelné změny způsobené jeho smrtí. V padesáti devíti se stala vdovou, jen kvůli mladému nezodpovědnému řidiči, který nikdy předtím nehrál žádnou roli v jejím životním plánu.

Vdova. Jak to slovo nenáviděla. Ale neměla jinou možnost než ho přijmout. „Zachovat klid a pokračovat“, jak ji během dospívání vybízel vybledlý plakát připíchnutý na kuchyňské zdi v domě jejích prarodičů v Devonshiru. Tuhle lekci se naučila zvládat dobře. Natolik dobře, že jí přátelé říkali, že je schopná čelit krizím se stoickým klidem, čemuž se pokaždé musela usmát. Kdyby jen věděli, kolik úsilí ji stálo ukazovat světu tuhle tvář. Neustále se přetvařovat.

Už její samotné jméno – Pixie – jí nabízelo víc příležitostí, než chtěla, k osvojení stoického klidu tváří v tvář útrapám. Nikdy nepochopila, proč si matka myslela, že dát dceři takové křestní jméno je dobrý nápad. Pixie byla z dvojčat a její bratr Augustus své jméno také nesnášel, a když nastoupil na střední školu, zkrátil si ho na Gus a zmlátil každého kluka, který si mu odvážil říct jinak. Když si Pixie matce zatrpkle stěžovala na své jméno a ptala se jí, proč to udělala, pokaždé jen řekla: „Když ses narodila, byla

jsi maličká jako skřítek. Vypadala jsi, jako bys vyskočila z jednoho z těch obrázků v knížkách o *Květinové víle*.“

„Ale mohla jsi mi dát nějaké běžné jméno, které bych měla v záloze, a Pixie si nechat jako přezdívku.“

Gwen se tomu pokaždé usmála. „To jsem nechtěla.“ A odplula na zahradu do keramického ateliéru, aby vytvářela a malovala další devonshirské gnómy a skřítky, kterých se turisté zjevně nemohli nabažit.

Pixie si povzdechla. Kéž by se Gus s rodinou neodstěhoval před pár lety do Walesu. Všichni jí moc chyběli, hlavně její kmoťrenci Charlie a Annabelle. Aspoň že matka pořád žila přijatelně blízko.

Před pěti lety se dvojčatům konečně podařilo přesvědčit Gwen, aby opustila dům nacházející se na samotě v Dartmooru a přestěhovala se blíž Pixie a Frankovi. Nejdřív hlasitě protestovala, ale pak si zvolila domek nedaleko pobřeží v okrese South Hams, který stál na okraji velké vesnice se spoustou vymožeností, například doktorem, supermarketem, bankou, kavárnou, poštou atd., k nimž se dalo dojít pěšky.

Za pouhého půlroku se Gwen stala součástí komunity. Vstoupila do ženského institutu, byla vítanou členkou kostelního sboru, jednou týdně chodila do tanečních pro pokročilé, a dokonce zase začala malovat. A všem říkala, že přestěhování do té vesnice bylo nejlepší rozhodnutí, které kdy učinila, a nikdy se slovem nezmínila, jak moc byla proti, když jí to Pixie a Gus poprvé nabídli.

O příštích narozeninách jí mělo být čtyřiaosmdesát a pořád byla stejně nezakrotná a nezávislá jako dřív, ale Pixie cítila, že určité věci začínají dělat matce problémy. Což by Gwen samozřejmě nikdy nepřiznala. Že by se blížila chvíle, kdy bude nutné další stěhování? Ne do nějakého domova, protože jí dvojčata před lety musela slíbit,

že ji nikdy „nevyženou na pastvu“, jak tomu sama říkala. Bratr s manželkou a dětmi žili příliš daleko, až v Carmarthenshiru, a Pixie bylo jasné, že péče o Gwen bude její starost, což vzhledem k tomu, jak moc matku milovala, ochotně přijala. Budou stačit každodenní návštěvy, nebo by jí měla nabídnout, že u ní teď může bydlet, když je vdova?

Možná by se mohla uskromnit – další slovo, které Pixie nenáviděla – a koupit pro sebe a Gwen něco menšího a vhodnějšího. Třeba bungalov? Když radostně přijala roli matčiny pečovatelky, proletěla jí hlavou myšlenka. Kdo by udělal totéž pro ni? Touha po rodině, kterou chtěla mít s Frankem, se nenaplnila. Život jí nespravedlivě přihrál neplodnost a po letech testů a léčby se oba vzdali snu o rodině a přijali jako fakt, že se to nikdy nestane a oni půjdou dál životem a zestárnou spolu. Frank se s tím smířoval asi lépe než Pixie, která, ačkoli to nikdy nikomu nepřiznala, nedokázala překonat pocit, že není schopna učinit jediné, kvůli čemu je žena na světě. Porodit děti.

A přesto spolu byli přes třicet let šťastní. Až nedávno, během loňského roku, začala mít pocit, že se ze všeho stává návyk. Už si tolik nepovídali. Utěšovala se tím, že přesně tohle se stává lidem, kteří žijí dlouho ve šťastném manželství. Frank ji pořád miloval a byl pozorný jako vždycky, ale když se na ni díval, měla pocit, jako by váhal a chtěl něco říct, a pak si to rozmyslel. Ani na okamžik ji nenapadlo, že by měl milostný poměr, protože tak by jí nedokázal ublížit, ale bylo jasné, že mu něco vrtá hlavou. Když jí před pár týdny navrhl, že si „odpočinou od města“ a stráví víkend v Bathu, Pixie nadšeně souhlasila a slíbila sama sobě, že udělá, co bude v jejích silách, aby si s ní Frank povídal stejně jako předtím. A pak se týden před zarezervovaným pobytem stala nehoda, která úplně všechno změnila.

Pixie nepředpokládala, že by jí někdy vymizela z paměti vzpomínka na onen první březnový pátek. Byla tehdy celý den v pracovním a naposledy pročítala a doladovála svou další knihu, než klikne na tlačítko a odešle ji šéfredaktorovi. Blížil se večer a Pixie vstala, protáhla si ruce nad hlavou a s úlevou vydechla. Doufala, že ve vydavatelství budou spokojeni, nebo spíš že budou nadšeni, a že ediční úpravy, které dorazí za pár týdnů, nebudou příliš zásadní. A do té doby si bude užívat volno, hlavně během nadcházejícího víkendu v Bathu. Těšila se, že za týden v tuhle dobu už budou na cestě. Frank zarezervoval pokoj v jejich oblíbeném hotelu, objednal lístky do divadla a říkal, že si potom zajdou na večeri do jedné z proslulých pětihvězdičkových restaurací.

Když se chystala odejít z pracovny, zazvonil mobil. Frank.

„Omlouvám se, ale večer se vrátím později, než jsem myslel. Cesta z Exeteru je příšerná a hrozně lijí, a tak jsem se zastavil u benzínky a dám si kávu a něco k jídlu, než se všechno zklidní.“

„To zní rozumně,“ řekla Pixie. „Dávej na sebe pozor a jeď bezpečně. Miluju tě.“

„Brzy se uvidíme. Taky tě miluju.“ A mobil zmlkl.

Pixie pár následujících hodin jen tak lenošila. Otevřela si lahev vína, připravila sendviče se sýrem a s brusinkami (kombinaci, která jí chutnala, ale Frank ji nesnášel), uklidila kuchyň, proletěla televizní kanály a pak strčila do přehrávače své oblíbené dévédéčko *Půlnoc v Paříži* a usedla a dívala se.

Když se deset minut po desáté ozvalo klepátko na dveřích, napadlo ji, že Frank si zase zapomněl klíče, ale potom si vzpomněla, že se dohodli, že venku schovají na bezpečném místě náhradní. Kdo by šel na návštěvu v tuhle pozdní hodinu? Opatrně otevřela a stála tváří v tvář dvěma policistům. Rychle zabouchla dveře. Policisté na prahu znamenali špatné zprávy. Zprávy, které nechtěla slyšet.

„Paní Sampsonová, otevřete, prosím,“ řekl tichý, starostlivý hlas.

Otupěle uvolnila řetízek a nechala je vejít dovnitř, aby jí potvrdili, co věděla, jakmile je spatřila za dveřmi. Dopravní nehoda na dálnici A38. Řidič jedoucí šílenou rychlostí v kradeném autě. Ztratil nad ním kontrolu. Frank byl na místě mrtvý. Policisté s Pixie chvíli zůstali a pak se váhavě zvedli k odchodu. Nabídli jí, že ji zavezou ke Gwen, ale odmítla. Gwen byla příliš stará na půlnoční návštěvu policie. Pixie jim řekla, že za ní ráno zajede a sdělí jí tu zprávu a zůstane u ní. Když odjeli, zhroutila se na pohovku a trásla se hrůzou nad tou příšernou tragédií.

Pixie si povzddechla, když si vzpomněla na strašné dny a týdny, jež následovaly, než se jí podařilo soustředit na přítomnost. Gwen jí navrhla, že poobědvají v hostinci ve vesnici, a Pixie neměla energii, aby něco uvařila nebo se vzepřela tomu, co vycítila za matčiny pozváním, a tak souhlasila. Onoho odpoledne měla ve tři hodiny schůzku s manažerem banky, aby si uspořádala finanční stránku svého budoucího života. Napadlo ji, že během oběda zjistí, jestli by Gwen nechtěla bydlet s ní.

Den tím získal alespoň nějaký smysl, a tak si řekla, že vstane a začne jednat. A až se odpoledne vrátí z banky domů, začne možná třídit Frankovy věci. Možná.

Deset mil dál od Pixie seděla v zahradním altánu Gwen Ellisová. Snídala a dýchala čerstvý vzduch a pozorovala nekonečný průvod malých modřinek, vrabců a dalších ptáků vychutnávajících si semínka a lojové koule, které jim dala. Zbožňovala tenhle kout zahrady a často tam sedávala a přemýšlela o všem a o ničem, dokonce i v zimě, kdy se zabalila do staré deky. Ale dnes ráno si zapnula teplou mikinu a její myšlenky patřily jen Pixie.

Posledních pár týdnů bylo hodně těžkých a bylo jasné, že chvíli potrvá, než se Pixie dá do pořádku. Gwen si slíbila, že udělá, co bude moct, aby jí pomohla zvládat všechno, co ji čeká. Život je příliš krátký a člověk musí jít dál. Je jako záblesk, který po chvíli zmizí. Například ona – před pouhými pěti minutami jí bylo třicet devět a najednou je jí osmdesát tři. Čtyřicet let mezi tím se vytratilo jako kouř z cigaret, které si ráda užívala, ale teď už se jich vzdala. A přesto měla štěstí a byly to převážně dobré roky a Gwen očekávala, že jich ještě pár zbývá. Bylo načase nasměrovat Pixie na správnou cestu, když je teď sama. Gwen jí nechtěla zasahovat do života, ale byly si blízké, a pokud bude třeba, trochu ji jemně pošouchne.

Během dnešního oběda nabídla Pixie, že jí pomůže vytrídit Frankovo oblečení a připravit ho pro charitativní obchod. Zemřel téměř před měsícem a tyhle věci bylo třeba vyřídit. Čím déle budou v domě, tím víc se bude ono místo měnit ve svatyni věnovanou jeho památce. Jakmile bude celá záležitost vyřízena, začne opatrně vyzvídat, jaké má Pixie plány do budoucnosti. Bohudík nebyly

ve Frankově závěti žádné neočekávané odkazy, jimiž by se Pixie musela zabývat. Jako jeho manželka zdědila úplně všechno. Gwen úlevou hodně zhluboka vydechla. V dnešní době se často stává, že lidé rádi odhalují v závěti tajemství ze své minulosti, protože vědí, že potom se jich na ně nemůže nikdo vyptávat, ale hodně tím ubližují pozůstalým. Gwen zastávala názor, že je lepší vzít si většinu tajemství do hrobu než je sdělit truchlícím příbuzným. A měla v úmyslu vzít si tam ta svoje. Ne proto, že by po jejich odhalení mohl následovat nějaký skandál. Kostlivec v její skříni byla osobní záležitost, nikoli velké drama týkající se ostatních lidí.

*

Když Pixie přijela, byla Gwen připravena a společně šly celkem daleko do vesnického hostince U růže a lva. Jakmile se Gwen posadila ke svému oblíbenému stolu, který stál blízko, ale ne příliš blízko krbu, vydala se Pixie k baru, aby objednala jídlo a pití. Gwen si všimla, že se tváří zamyšleně, když se vracela s ginem a tonikem pro ni a se sklenicí nealkoholického vína pro sebe, protože řídila.

„Na co myslíš, Pixie?“ zeptala se láskyplně. „Můžu ti s něčím pomoci?“

Pixie zavrtěla hlavou. „Ne, pokud nedokážeš nějakým zázrakem oživit Franka a zahnat ty příšerné noční můry.“ Napila se vína a položila sklenici na stůl. „Dům je tak prázdný. Pořád čekám, že ho najdu v kuchyni, jak se ohání pánvemi a začíná připravovat večeři a na lince stojí velká sklenice s červeným vínem.“ Zadívala se na matku. „Vzpomínáš si, jak ses cítila před lety, když...“ zaváhala, „když odešel tatínek? Taký ti tolik chyběl?“

„Vzpomínám si na to až moc dobře. A upřímně řečeno, nechyběl mi. Když odešel, velmi se mi ulevilo,“ odpověděla Gwen. „Musela

jsem se starat o tebe a Guse a bez Colina jsem měla o jednu starost méně.“ Gwen natáhla ruku a dotkla se její ruky. „Ale tohle všechno jsem ti už říkala. Miluju tebe a Guse. Vaše narození bylo to nejlepší, co se mi kdy podařilo, ale nikdy jsem nemilovala Colina tak, jako jsi ty milovala Franka. A v tom je velký rozdíl.“

Pixie přikývla. „To je.“ Chvilí váhala. „Chci se zeptat, jestli se ke mně nechceš nastěhovat.“

„Proč? Bojíš se samoty?“ Gwen na ni vrhla pronikavý pohled.

Pixie zhluboka vydechla. „Ne, nebojím. Jen mě napadlo, že bychom mohly prodat své domy a koupit si bungalov, jen pro nás dvě, v místě jako Torquay nebo Dartmouth. Dělat si navzájem společnost.“ Rychle se na matku podívala.

Gwen věděla, co se za tím skrývá. Nevyřčená zpráva říkající „jsi už stará a brzy budeš potřebovat, aby se o tebe někdo postaral“.

Gwen se pomalu napila ginu s tonikem a přemýšlela, jak má pokračovat v nečekaném rozhovoru. Opatrně odložila sklenici na stůl.

„Ujišťuju tě, že schody jsou v pohodě. Není jich ani moc, ani málo. A je to dobré cvičení. Nohy se potřebují hýbat a srdce pulzovat. Bungalov, to určitě.“ Gwen si odfrkla a podívala se na Pixie. „Drahoušku, já nejsem připravena na poklidný život.“ Pokrčila rameny. „A tobě je o čtyřicet let méně než mně. Nepotřebuješ bungalov ani poklidný život. Ty se potřebuješ vzchopit a začít žít. Utrat trochu peněz z pojistky, které ti Frank zanechal. Já o ní vím,“ řekla Gwen a oči jí zazářily. „Mohla by sis koupit místo na jachtě, která pluje kolem světa, a plavit se pár let po sedmi mořích, nebo aspoň po Středozemním moři. Na takovou cestu bych se k tobě připojila. Možná by to bylo levnější než žít na pobřeží, kde člověk všechno zná,“ dodala zasněně. „A vždycky je možné nechat se pohřbít na moři.“

„Mami, co to vykládáš? To je stejné, jako kdybych koupila let v raketě na Měsíc.“

„Tak to je skvělý nápad,“ prohlásila Gwen. „Tam bych si chtěla udělat výlet.“ A pak zabroukala *Let'se mnou na Měsíc* a usmála se na Sama, vdovce a majitele hostince U růže a lva, který byl právě za barem.

„Mami, chovej se slušně. Ten chudák je z tebe nervózní.“

„Nesmysl,“ prohlásila Gwen a pozvedla sklenici a opětovala Samovo mrknutí. „On ví, že jsem jen přátelská.“

„Takže bungalov je mimo hru, ale co kdybych koupila něco, co je pro obě vhodnější?“ zeptala se Pixie.

„Já ti nevím. Musela bys mi slíbit, že nebudeš omezovat můj styl,“ odpověděla Gwen a v očích jí zajiskřilo.

„Ach, ty jsi neuvěřitelná,“ zasmála se Pixie.

V tu chvíli jim přinesli jídlo, a tak se pustily do speciality dne, do skvělého domácího steaku a koláče s ledvinkami. Gwen při jídle pozorovala Pixie, která posunovala jídlo po talíři a nejedla s radostí.

„Zanedlouho budou Velikonoce,“ řekla Gwen. „Měla by sis udělat volno a někam jet. Co třeba Francie? Já osobně bych si tam klidně udělala výlet.“ Vrhla pohled na Pixie. „Už je vyřízené vlastnictví toho místa v Bretani, které jste koupili před kolika lety? Deseti? Vždycky mi to z tvé strany připadalo tak trochu naivní. Koupit nemovitost, kam se nemůžeš nastěhovat, dokud se majitel neodstěhuje nebo nezemře, aby tam bylo volno.“

Pixie si povzddechla. „Frank mi to tehdy vysvětlil. Ve Francii je to běžný systém umožňující majiteli dožít ve svém. Hodnotu nemovitosti vypočítávají na základě různých věcí, včetně věku prodejce. Zaplatili jsme zálohu, které se ve Francii říká bouquet, a dokud majitel žije, platíme měsíční splátky. Až zemře nebo až se odstěhuje, je nemovitost naše. Je to trochu hazardní investiční hra, ale nakonec se dá získat velmi hezký dům za směšnou cenu.“

„A jak je to teď, když zemřel Frank, a ne prodejce?“

„Koupili jsme dům společně a na smlouvách je moje jméno, takže bych měla být jediný majitel, až ten čas nastane. Promluvím si s někým ve Francii, protože ho chci prodat. Nemůžu tam žít bez Franka, takže nemá smysl ho dál držet.“

Gwen se na ni zadívala. „Proč tam nemůžeš žít? To místo jste koupili a chtěli jste se tam odstěhovat. Neříkala jsi, že by bylo penzionem pro spisovatele? Pořád může být. Teď jsi volná jako pták.“ Když viděla, jak se Pixie tváří, dodala: „Třeba si ho držet jako druhý domov.“

„Ale my jsme chtěli žít ve Francii spolu. Byl to náš sen. Jaký to má smysl bez Franka?“ Pixie si povzddechla. „A jen na dovolenou je ten dům příliš velký. Navíc vím, že madame Quiltuová před několika lety zemřela, ale monsieur Quiltu pořád žije a bydlí tam. A nemůžu tě opustit. Gus žije hodně daleko, takže by ti nikdo nepomohl, kdyby se něco stalo.“

Gwen zavrtěla prstem. „Nevyužívej mě jako výmluvu, děvče. Jestli chceš odjet do Francie a žít tam, tak to klidně udělej. Třeba mě budeš přesvědčovat, abych tě doprovázela. Mé poslední dobrodružství. Každopádně je to mnohem lepší než bungalov.“

„To se nestane.“ Pixie pokrčila rameny. „Potřebuju začít s reorganizací svého života a...“ zaváhala. „Napadlo mě, že bych večer mohla roztřídit Frankovo oblečení a jeho osobní věci, ale nejsem si jista, jestli to už zvládnou.“ Odmlčela se.

„Můžu ti pomoci, tedy pokud chceš,“ řekla tiše Gwen a byla ráda, že Pixie konečně zvolila tohle téma. „Při takových záležitostech je vždycky lepší mít společnost. Ale ne dnes večer. Mám návrh. Co kdybys se mnou šla na taneční večírek pro pamětníky?“

Pixie se na ni podívala. „Myslíš to vážně? Copak jsi zapomněla, že mám obě nohy levé a nedokážu udržet ani základní rytmus?“

Gwen se zasmála. „Přiznávám, že jsem si neuvědomila, že postrádáš koordinaci pohybu. Tak najdeme něco, do čeho se můžeš zapojit.“

„Až se všechno zase zklidní, budu mít spoustu práce. Mám smlouvu na další dvě knihy. Šéfredaktor mi zrovna včera poslal citlivý e-mail a chce vědět, jestli budu schopna zvládnout úpravu poslední knihy,“ řekla Pixie. „Než se naděješ, budu zase psát tak jako dřív.“

„Jen samá práce a žádná zábava,“ zamumlala Gwen. Dělala, že nevidí, jak Pixie mávla rukou a zatvářila se ublíženě.

„Chceš se mnou jet do města?“ zeptala se Pixie. „V bance nebudu moc dlouho. Můžeš si projít obchody. Nebo si alespoň prohlížet výlohy.“

Gwen zavrtěla hlavou. „Díky, ale ne. Mám schůzku s Emmou v nehtovém studiu. Napadlo mě, že si nechám dát modré umělé nehty se stříbrnými otazníky. Co ty na to? Růžová je přílišně nudná.“

Pixie místo odpovědi jen nevěřicně zavrtěla hlavou a Gwen se na dceru rošťácky usmála.

3

Za vertikálními žaluziemi v kanceláři manažera banky byla uvězněná moucha a Pixie se přistihla, že jí věnuje pozornost, místo aby se soustředila na muže, který seděl naproti ní a mluvil tak tiše, až měla strach, že ji jeho hlas ukolébá ke spánku. Frank se pokaždé smál, když citovala dávné rčení: *Proč by člověk štěkal, když má psa?* A pak dodala, že má v rodině finančního experta. Oba měli vlastní bankovní účet a jeden společný, z něhož hradili výdaje na domácnost a na dovolenou a každý měsíc do něj přispívali stejnou částkou. Byla to vzájemná dohoda a vždycky fungovala velmi dobře. Ale teď si nedokázala představit, že se s tím vším bude muset vypořádat úplně sama.

„Platby do Francie už skončily, a tak jsme převedli peníze na spořicí účet,“ řekl bankovní manažer a hleděl na obrazovku počítače. „Takže...“

„Moment,“ přerušila ho Pixie, která náhle zbystřila. „Ale to není možné. Ty platby by neměly skončit. Jestli nedodržíme smlouvu, přijdeme o značnou částku, kterou jsme během posledních devíti let zaplatili. Neměli jste právo ukončit je.“ Zadávala se na manažera.

„Paní Sampsonová, váš manžel nám oznámil, že ty platby máme ukončit ke dni...“ Znovu se podíval na obrazovku a sdělil jí datum. „Vzpomínám si, že jako důvod uvedl, že vaše smlouva skončila, protože majitel týden předtím zemřel.“

„Cože?“ Pixie nadskočila na židli. „Chcete říct, že tu nemovitost vlastníme naplno už celých...“ Rychle si to spočítala v hlavě. „Šestnáct měsíců?“

„Přesně tak.“

„Promiňte..., ale proč jsem se to nedozvěděla?“

Manažer se na ni soucitně podíval. „Těž promiňte, ale na tuto otázku vám nemohu odpovědět. Váš manžel byl ten, kdo vám to měl říct, ale z jakéhosi neznámého důvodu se rozhodl, že to neudělá.“

*

Pixie jela po schůzce v bance domů se zapnutým automatickým řízením a hlavou jí vířily otázky, na které se nikdy nedozví odpovědi. Proč jí to Frank neřekl? Proč tam spolu nejeli? V jakém stavu je to místo, když bylo víc než rok prázdné? Co bude dělat? Otázky přicházely a přicházely.

Když dojela domů, nechala auto stát na příjezdové cestě a vydala se rovnou do Frankovy pracovny. Vždycky tam měl pořádek a všechny dokumenty byly uloženy ve složkách. Na pracovním stole ležel notebook a vedle něj starobyle vypadající diář.

Pixie se posadila do dřevěného křesla s koženým sedadlem a oblémi opěrkami, kterému Frank dával přednost před běžnou kancelářskou židlí. Levná spodní zásuvka byla dost hluboká, aby se do ní vešly složky. Pixie ji vysunula. Desky byly popsány a seřazené podle abecedy, hezky úhledně jedna za druhou: Banka, Domácnost, Investice, Osobní pojištění, Daně, Práce. Pixie chvíli držela prst nad zásuvkou a pak odsunula tři poslední složky a projela obsah desek s nápisem Investice. Vyndala obálku, na které bylo napsáno „Francouzský zámek“, a posadila se. Zamyšleně se na ni dívala a vzpomínala, jak byli tehdy nadšení.

O koupi domu ve Francii, kde by mohli trávit dovolenou, mluvili mnoho let. Nešlo jim o oblíbené oblasti jako Provence, Dordogne

nebo Azurové pobřeží, protože oba nesnášeli letní horka. Frank navíc říkal, že nemá smysl někam se přestěhovat a pak zapadnout mezi krajany. „Kdepak, já chci opravdovou Francii.“ Pixie s ním souhlasila. Společně se rozhodli pro západní část Francie a zvolili si departement Finistère v Bretani s drsným počasím. Každou dovolenou trávili otravováním realitních makléřů a hledáním vysněného domova, ale nebyli schopni najít něco, co by jim padlo do oka a přinutilo je opravdu se do toho vrhnout. A pak se na první pohled zamilovali do Château Quiltu. Usoudili, že to bude skvělý dárek ke společným padesátinám, a těšili se, že až budou v důchodu, tak se tam možná přestěhují natrvalo.

Nebyl to zámek, jaký si člověk pod tím slovem běžně představí. Budova byla menší, ale zároveň mnohem větší než to, co měli původně na mysli. Šest velkých pokojů, čtyři koupelny, dva salony, kuchyň dvakrát větší než ta doma, podkroví, čtyři hektary půdy a k tomu všemu malý domek, dvě stavení fungující jako stodoly, jezero a les. V zadní části pozemku byl ještě značně zchátralý skleník.

Château Quiltu stál na území Finistère, ale byl ideálně situovaný blízko hranic mezi departementy Morbihan a Côtes-d'Armor, takže jak na západní pobřeží, tak na východní pobřeží to byla asi hodina jízdy, třeba i trajektem. Dalo se od něj snadno dostat do měst Carhaix-Plouguer a Châteauneuf-du-Faou a také do obce Huelgoat s jejím starodávným lesem a mystickou atmosférou. Zámek se v podstatě nacházel uprostřed dokonalého francouzského trojúhelníku.

Pixie občas napadlo, že Château Quiltu by představovalo úžasné útočiště pro spisovatele. Ale fakt, že byl na prodej za podmínek, o nichž nikdy předtím neslyšela, celou věc komplikoval. V podstatě šlo o investiční hazard, i když legálně potvrzený notáři.

S tehdejšími majiteli se setkali. Monsier a madame Quiltuovi byli osmdesátníci a netěšili se příliš dobrému zdraví. Zámek patřil rodině monsieur Quiltua od dob revoluce a oba byli smutní, že jsou poslední generací, jež v něm žije, protože neměli děti, které by ho zdědily.

Frank zíral celé dny, nebo spíš týdny do stohů stránek úředních dokumentů, aby zjistil, který typ smlouvy mají uzavřít, a nakonec se rozhodl pro paušál neboli bouquet. Šlo o menší částku, kterou posílali každý měsíc majitelům, a ti mohli žít v zámku, dokud se neodstěhují nebo nezemřou. A pak přejde nemovitost na Franka a Pixie.

Přes osm let odcházely pravidelné platby a oba trpělivě čekali a plánovali si důchod ve Francii a snili o dni, kdy se všechno stane skutečností. Ale když konečně ten den nastal a stali se majiteli zámku, Frank se o tom ani nezmínil, natož aby tam odjeli. Před šestnácti měsíci byl ještě naživu. Měl spoustu práce a obchodních cest po celé Evropě. Kdyby jí řekl, že zámek už je jejich, mohlo se uskutečnit jejich dlouho očekávané stěhování do Francie. Tehdy byl Frank ještě naživu.

Pixie se kousla do rtu, když vyndávala z obálky papír. Nedávalo to smysl. Rozhodla se, že se vydá do Francie, kde si promluví s notářem a řekne mu, ať dá zámek do nabídky realitkám.

Zvedla telefon a zavolala Gwen.

„Mami, jak by se ti líbilo odjet se mnou na Velikonoce do Francie?“

Když Pixie zamlouvala jízdenky na trajekt Pont Avenu, kterým se po noční plavbě měly dostat z Plymouthu do Roscoffu, řekla si, že jde vlastně o krátkou dovolenou, takže oběma dopřeje luxusní kajutu. A navíc jsou na palandu moc staré. Ale na rozdíl od Gwen, která usnula, jakmile se její hlava dotkla polštáře, se Pixie převalovala a nebyla schopna se uvelebit. S Frankem bývali na trajektu pokaždé přes den a užívali si šest či sedm hodin, během nichž překonali stovky mil širokého kanálu La Manche oddělujícího Anglii od Francie.

Pokaždé si dali v restauraci jídlo a v baru drink, ale většinu času trávili na palubě a dívali se, jak jedno pobřeží postupně mizí a druhé se přibližuje. Mívala dokonce čas otevřít laptop a zapsat si pár zápletek pro další knihu. Ale tentokrát byla uzavřená v kajutě a čekalo ji několik nucených hodin noční samoty. Pixie měla čas přemýšlet a její myšlenky byly stejně zčerené jako vlny, jimiž si loď razila cestu.

Od chvíle, kdy ji manažer v bance naprosto šokoval, když jí sdělil, že Château Quiltu je teď její, se potýkala se dvěma otázkami, na které neznala odpověď. Za první, proč jí Frank tu novinku tolik měsíců tajil? A za druhé, kdy jí to chtěl říct, kdyby nezasáhl osud v podobě neukázněného řidiče? Ať se snažila, jak mohla, nedařilo se jí najít odpověď ani na jednu otázku. Obálka, kterou našla v deskách v zásuvce pracovního stolu, obsahovala původní listiny, které oba podepsali, a dopis, v němž je notář informoval o úmrtí monsieur Quiltua, a ještě velký svazek klíčů, které teď ležely na

dně její velké tašky a vážily jako kus olova. Ale nikde žádná stopa, jež by objasnila Frankovo neobvyklé tajnůstkářství.

Když oznámila Gwen, že stráví Velikonoce ve Francii, poskakovala radostí, ale Pixie jí neřekla, že pravidelné platby byly zrušeny a zámek je teď její. Prostě jen prohlásila, že Gwen má pravdu a že výlet oběma prospěje. Pravdu jí chtěla sdělit, až budou ve Francii. Věděla, že matka by pořád dokola rozebírala, proč si Frank nechal tu novinku pro sebe, a snažila by se přijít na nějaký důvod. Pixie jí sdělila, že se tam potřebuje dostat a osobně vyřešit určité věci s notářem a domluvit se s realitním makléřem. „Víš, jak Francouzi milují byrokracii. Jsem si jista, že než ten dům prodám, budu muset podepsat pár papírů.“

Pixie natáhla ruku, vzala mobil z poličky, na kterou ho položila, a povzddechla si. Čtyři hodiny. Ještě dvě hodiny, než bude muset vstávat. Nedokázala se ani soustředit na přemýšlení o dějové linii příběhu pro novou knihu. Vydavatelé byli tak hodní, že jí kvůli smrti Franka posunuli termín o pár měsíců, ale potřebovala vymyslet jméno hlavní hrdinky a nějakou zápletku a konečně se pustit do psaní. Kdyby psala tajuplné příběhy nebo detektivky, možná by se jí lépe dařilo rozluštit záhadu ve vlastním životě, ale její doménou byly romány pro ženy zabývající se širokou škálou mezilidských vztahů. Mezi bratry a sestrami, mezi přáteli, mezi tetami a bratranci a strýci i mezi manželskými páry.

Ale ani při odborné schopnosti řešit problémy románových postav nedokázala přijít na to, co se dělo v jejím manželství. Věděla, že v posledních letech se oba opravdu hodně soustředili na svou kariéru. Franka si před pár lety vybrali kvůli znalostem v oblasti boje proti pirátské výrobě dévédéček a dalšího zboží a brzy se z něj stal obchodní zástupce několika velkých společností a cestoval po celé Evropě. Týdenní služebky pro něj byly naprosto běžnou

záležitostí a Pixie si zvykla trávit stále víc času sama doma. Což jí shodou okolností pomáhalo dosahovat vlastního snu.

Po většinu manželství pracovala jako novinářka na volné noze, ale vždycky chtěla psát romány, a když jí bylo padesát, rozhodla se s podporou Franka pro změnu, skončila s novinářinou a napsala román. Nedařilo se jí najít vhodného agenta nebo vydavatele, a tak se vydala nezávislou cestou, která byla přinejmenším velmi poučná a hodně strmá. Když se její třetí kniha dostala na seznam bestsellerů, nastal ten pravý čas a konečně si ji vybrali. Náhle měla agenta i vydavatele. Její nejnovější román získal ocenění a ocitl se na seznamu knih navržených na mezinárodní cenu. Pixie souhlasila, že po Velikonocích začne pracovat na úpravách té, kterou odevzdala. A potom, pokud se nedostaví psychický blok, se musí pustit do psaní nového románu.

Ležela v kajutě a poslouchala, jak voda naráží do boků trajektu razícího si cestu kupředu. Pixie si slíbila, že jakmile skončí Velikonoce a zámek bude na prodej, vrátí se domů a dá se konečně do kupy.

Její myšlenky se nevyhnutelně zaměřily na změnu, která nastala během posledního roku mezi ní a Frankem. Vybavila si, jak měla v úmyslu probrat s ním, proč si nikdy neudělá volno a neopustí město. Jak by se jejich vztah asi vyvíjel, kdyby Frank nezemřel? Ale to byla další otázka, na kterou už nedostane odpověď. Naposledy byli „opravdu spolu“ během loňské letní dovolené. Odjeli do východní části Francie, kde byli oba poprvé, a pobývali v resortu Isla 2000 poblíž národního parku Mercantour a italských hranic. V zimě lyžařské středisko a v letních měsících krásná krajina nabízející možnost prozkoumat malebné vesnice na svazích hor. Hodinu jízdy směrem k pobřeží se nacházelo Nice a dostupné bylo i několik italských vesniček. Byla to příjemná dovolená. Pixie si

připadala jako na druhých líbáncích, ale po návratu domů cítila, že se v podstatě vůbec nic nezměnilo, protože se oba rychle vrátili ke každodenní rutině. Třeba by všechno bylo jinak, kdyby se tehdy o dovolené Franka zeptala, co ho trápí. Ale kdyby je pouhé kdyby...

V bance jí manažer sdělil určité datum a v obálce bylo další datum uvedeno na listinách, takže Pixie věděla, že zámek byl už tehdy jejich, takže tam spolu mohli jet poprvé jako majitelé. Proč se to nestalo? Pixie napadlo jediné vysvětlení. Jejich dovolená už byla rezervovaná a Frank nechtěl měnit plány a přijít o zálohu nebo o letenky. Ale ani to pořád neodpovídalo na otázku, proč jí neřekl, že monsieur Quiltu umírá a zámek bude brzy patřit jim. Od té doby ho mohli několikrát navštívit. Že by o to místo ztratil zájem? Že by ho chtěl nabídnout realitce, ale raději to s ní neprobíral, protože věděl, že život ve Francii je jejím snem, který před nedávnem sdílel i on? Hlavou jí dál a dál vířily otázky, na které neexistovala odpověď.

Pixie se zoufale přetočila na bok, přetáhla přes sebe přikrývku a snažila se uvelebit v naději, že konečně usne. Zítra měla schůzku s notářem a nezbývalo jí než doufat, že do celé záležitosti vnesou trochu světla. A dnes znovu uvidí zámek, do kterého se zamilovala v okamžiku, kdy ho poprvé spatřila. Tahle příjemnější myšlenka ji konečně uklábala ke spánku.

Když ráno seděly v autě a čekaly, až policista dá znamení a konečně se pohne kolona, do níž se po opuštění trajektu dostaly, kručelo Gwen v břiše a Pixie se na ni s úsměvem podívala. „Omlouvám se, na palubě nemůžu snídat, ale napadlo mě, že pojedeme do Roscoffu a dopřejeme si omelety a kávu v malé kavárně, kam jsme s Frankem občas zašli.“ Neřekla jí, že se potřebuje psychicky připravit na řízení na „nesprávné“ straně silnice, aby v pořádku zvládla ujet sedmdesát kilometrů k Château Quiltu.

O čtvrt hodiny později zaparkovala auto a teď už seděly před kavárnou, měly před sebou šálky s horkou kávou a čekaly na omelety se šunkou.

„Výborná káva,“ prohlásila Gwen a znovu se pořádně napila.

„Potřebuju ti něco říct,“ řekla Pixie, která usoudila, že je vhodná chvíle prozradit matce skutečný důvod jejich výletu. „Monsieur Quiltu před šestnácti měsíci zemřel, takže od té doby jsme majiteli zámku my. Frank požádal banku, ať ukončí pravidelné platby, ale nesdělil mi, že zámek už je náš.“ Zvedla ruku, aby Gwen ihned nereagovala. „Netuším, proč mi to neřekl ani proč jsme ho od té doby nenavštívili, takže prosím, žádné otázky. Doufám, že zítra mi notář poví něco víc.“

Gwen položila šálek s kávou na stůl. „Bylo mi divné, že ses tak náhle rozhodla jet do Francie.“

Pixie pokrčila rameny. „Ráda bych to místo ještě jednou viděla, než řeknu notáři, že ho má prodat. Navíc nám oběma takové volno prospěje. Doufám, že se ti bude líbit hostinec, kde jsem nám

zamluvila pár nocí. Je ve vesnici nedaleko zámku a bydlela jsem tam s Frankem, když jsme se byli poprvé podívat na zámek. Bylo to tam velmi příjemné. Fern je skvělá kuchařka.“

„Takže nebudeme pobývat na zámku?“

„Nevím, v jaké stavu se teď nachází, ale kontaktovala jsem lidi ze společnosti, která tam dodává elektřinu, a požádala je, ať zkontrolují, jestli je pořád připojený,“ řekla Pixie. „Nejdřív to tam okoukneme a pak se rozhodneme.“ Nezmínila se o povlečení a ručnicích, které dala do auta, kdyby to náhodou vyšlo.

V tu chvíli se objevil číšník se snídaňovými omeletami, popřál jim „Bon appétit“, a když odešel, pustily se do jídla.

„Bylo to skvělé,“ řekla Pixie o pět minut později a odložila příbor na talíř. „Ještě jednu kávu?“

„Tentokrát malou, prosím. Alespoň budeme mít důvod sedět a pozorovat, jak se město probouzí.“ Gwen se dívala, jak majitel obchodu na rohu vytahuje bezpečnostní rolety v oknech své umělecké galerie. Naproti přes silnici byl obchůdek se suvenýry pro turisty, před nějž prodavačka právě postavila stojan s pohlednicemi.

Když vypily druhou kávu a zaplatily účet, byly ulice Roscoffu plné ranního ruchu.

„Projdeme se po městě a zajdeme do přístavu, než odjedeme?“ zeptala se Pixie. „Už ses pořádně nadýchala mořského vzduchu?“

V sobotu začínal první sváteční víkend toho roku. A jak kráčely městem k přístavu, obdivovaly starobylé kamenné budovy a vnímaly atmosféru nadšeného očekávání. Některé obchody měly ve výlohách veselou velikonoční výzdobu. Spoustu žlutých kuřátek, narcisů a velikonočních vajíček.

Stály u přístavního vlnolamu a hleděly na moře. Pixie se zhluboka nadechla nakyslého vzduchu linoucího se od několika rybářských člunů, jejichž posádka vykládala kraby ulovené během noci.

„Vždycky mi připomínal přístav v Brixhamu, i když vím, že je větší,“ řekla Pixie a zadívala se na kroužící racky, kteří se občas ponořili pod hladinu poblíž dalšího rybářského člunu, jenž připlouval ke břehu.

Gwen přikývla. „Je hodně podobný. Byla jsi s Frankem někdy na Île de Batz?“ zeptala se a dál hleděla na moře. „Když jsem tu byla v padesátých letech, byla tam zanedbaná tropická zahrada, kterou od té doby hezky zrenovovali.“

Pixie se na ni zadívala. „Nikdy ses nezmínila, že jsi tady někdy byla.“

Gwen pokrčila rameny. „Vážně ne? Ale říkala jsem ti, že ve dvaceti jsem hlídala děti, i když ve skutečnosti jsem musela dělat i domácí práce, čemuž jste se s Gusem smáli, protože jste si nedokázali představit, jak se starám o domácnost jiných lidí, když sotva zvládám tu svou.“

„Ano, to jsi nám říkala, ale já myslela, že jsi byla v Paříži.“

„Ta rodina měla druhý domov v Bretani. Strávili jsme tady srpen. Bylo to nádherné.“

„A ty jsi plula na ten ostrov?“

„Ne. Měli jsme to v plánu, ale potom...“ Gwen znovu pokrčila rameny. „Se to nestalo.“

„My?“ Pixie se podívala na maminku, která pořád hleděla na moře a neodpovídala. „Jestli chceš, můžeme si tam udělat výlet trajektem,“ nabídla Pixie.

„Možná,“ odvětila Gwen a zase se zadívala na moře.

„Tak o tom přemýšlej. Ale teď už bychom radši měly vyrazit. Dojet k Château Quiltu trvá něco kolem hodiny.“

Když procházely městem směrem k parkovišti, doprovázela je vůně čerstvého pečiva a Pixie zaskočila do jednoho obchodu a koupila dva ještě teplé čokoládové croissanty.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Léto na zámku***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.